ŠIAULIAI 790

Šiaulių švietimo kompetencijų centras

MOKYTOJŲ *istorijos*

ĮKVĖPIA. MOKO. KEIČIA.

2021-2026





Inga Šimkutė-Karalevičienė

Šiaulių lopšelio-darželio „Pasaka“ ir lopšelio-darželio „Pelėdžiukas“ judesio korekcijos specialistė, 2021 metais išrinkta Šiaulių miesto metų mokytoja.

Dirbu ne tik su ikimokyklinio amžiaus vaikais, bet ir savo žiniomis su studentais ir švietimo bendruomenės kolegomis besidalinanti lektorė, laisvu laiku - savanorė. Mano siekis - per profesinę sferą dalintis žiniomis, gebėjimais ir siekti vaikų fizinio raštingumo, skatinti bendruomenės, miesto bei Lietuvos vaikų socialinę integraciją realizuojant savanoriškas akcijas, renginius, pavyzdžiui renginys „Aš neabejingas, o tu?“ vykstantis jau daugiau nei dešimtmetį įtraukė ne tik lopšelių-darželių bendruomenių narius, Šiaulių miesto švietimo institucijas, bet ir šiaurės Lietuvos regiono miestų, miestelių švietimo bendruomenes, akademines bendruomenes, realizuojant ir įsitraukiant į įvairius miesto, respublikinius bei tarptautinius projektus, bendradarbiaujant su įvairiais sektoriais. Siekdama skleisti savo idėjas ir fizinio raštingumo plėtojimą domiuosi šiuolaikinėmis medijomis ir jų pagalba sukurta metodine medžiaga įvairiuose socialiniuose kanaluose- YouTube, Kahoot ir kitose platformose - dalinuosi video įrašais, mokomaja ir kita medžiaga.

Kodėl esu šiame profesiniame kelyje? Šis mokytojo kelio profesinis pasirinkimas buvo nulemtas įvairių aplinkybių: mane supusių mokytojų ir dėstytojų pozityvūs pavyzdžiai ir skatinimas, dar studijų metu atlikti įvairūs projektai, organizuoti renginiai, akcijos, kurios įtraukė įvairių amžiaus grupių vaikus, įvairių raidos ypatumų turinčius vaikus. Taip pat gana reikšmingas veiksnys nulėmęs profesijos pasirinkimą buvo vidinis noras ne tik mokyti kitus, bet ir pačiai būti nuolatiniame mokymosi procese, kuris neleidžia sustoti, o atvirkščiai- skatina dometis supančiu pasauliu, surasti ir išbandyti naujus metodus, priemones ir veikti. Prie profesijos pasirinkimo prisidėjo taip pat ir aktyvus gyvenimo būdas bei laisvalaikio pomėgiai: važiavimas dviračiu (ne mažiau 1000 km per sezoną), krepšinis, hikingas bei grybavimas (ne mažiau 3 pintinių per sezoną). Kodėl pasirinkau mokyti kitus? Kažkada perskaitytas Konfucijaus posakis „Pasirink mėgstamą darbą ir tau gyvenime nė vienos dienos nereikės dirbti“ labai sužavėjo ir nusprendžiau gyvenime daryti tai, kas teiks malonumą kasdien ir „nereikės dirbti“. Dirbti, vis tik, reikia, tik kuomet darbas yra malonus, laikas bėga greitai, o nuveikti darbai džiugina, pasiekti rezultatai motyvuoja veikti siekiant holistinės vaikų sveikatos ir fizinio raštingumo plėtojimo ne tik užsiėmimų metu, bet ir kasdieninėje veikloje, įvairiose gyvenimo sferose.



Inga Urbonienė

Šiaulių „Sandoros“ progimnazijos vokiečių ir anglų kalbos mokytoja, 2022 metais išrinkta Šiaulių miesto metų mokytoja.

Kartais atrodo, kad profesija pati susiranda žmogų. Taip nutiko ir man. Nuo vaikystės augau aplinkoje, kurioje mokytojo darbas buvo ne tik gerbiamas, bet ir laikomas viena prasmingiausių profesijų. Mano mama svajojo tapti mokytoja, o mūsų giminėje netrūksta pedagogų. Todėl pagarba mokyklai, žinioms ir žmogui buvo natūrali kasdienybės dalis.

Be šeimos tradicijų didžiulę įtaką padarė ir mano pačios mokytojai. Iki šiol su šiluma prisimenu nuostabias pradinių klasių, lietuvių ir vokiečių kalbos mokytojas, kurios mokėjo ne tik išmokyti, bet ir įkvėpti. Atsimenu ir charizmatišką klasės auklėtoją, kuris savo pavyzdžiu rodė, kad mokytojas gali būti autoritetas, draugas ir žmogus, kuriuo norisi sekti. Jie visi paliko pėdsaką mano gyvenime ir, tikriausiai, padėjo apsispręsti, kuo noriu būti.

Mokslai man visada buvo svarbūs – vidurinę mokyklą baigiau sidabro medaliu, vėliau studijavau vokiečių, lietuvių bei anglų kalbas Šiaulių Universitete, įgijau bakalauro bei kalbotyros magistro diplomus. Kalbos man sekėsi ir buvo artimos širdžiai. Jos – vartai į pasaulį, galimybė pažinti kitas kultūras ir kurti ryšius. Todėl šiandien su džiaugsmu mokau vaikus anglų bei vokiečių kalbų, stengdamasi perduoti ne tik žinias, bet ir smalsumą pasauliui.

Ši profesija mane pačią skatina nuolat augti. Kad būtum įdomi vaikams, turi mokytis naujų dalykų, keistis kartu su jais. Mokykla neleidžia atsipalaiduoti – ji padeda išlikti smalsiai, jaunatviškai ir atvirai naujovėms. Nuolatinis tobulėjimas yra neatsiejama mano darbo dalis. Esu aktyvi miesto bei respublikos renginių dalyvė, tarptautinių projektų koordinatorė. Tai leidžia mokytis iš kitų Europos mokyklų, dalintis savo patirtimi, parsivežti naujų idėjų, o svarbiausia – suteikti mūsų mokiniams galimybę patirti pasaulį plačiau ir drąsiau.

Šiandien galiu drąsiai pasakyti – tai tikrai mano kelias. Jauniems žmonėms, svarstantiems apie mokytojo darbą, norėčiau pasakyti viena – nebijokite rinktis šios profesijos. Jei jums patinka žmonės, jei norite matyti savo darbo rezultatą ir kasdien jausti, kad darote kažką svarbaus, ši profesija gali tapti didžiausiu gyvenimo atradimu. Be to, mokykloje niekad nebūna nuobodu - čia kiekviena diena vis kitokia, nes visi vaikai atsineša savo istorijas, svajones, talentus, nuotaikas ir iššūkius. Didžiausias džiaugsmas – stebėti, kaip jie auga, bręsta, atranda save ir po truputį tampa savarankiškomis asmenybėmis.
Esu laiminga, pasirinkusi šitą kelią. Ir jei reiktų rinktis iš naujo, nė akimirkos nesudvejočiau – vėl tapčiau mokytoja.



Asta Želionienė

Šiaulių lopšelis-darželis „Dvi lapės“ priešmokyklinio ugdymo mokytoja ekspertė, 2023 metais išrinkta Šiaulių miesto metų mokytoja.

Kai žinojau, kuo noriu būti

Mokytoja tapau ne atsitiktinai. Jau vienuoliktoje klasėje žinojau, kad noriu dirbti pradinių klasių mokytoja. Tikslingai tam ruošiausi ir pasirinkau studijas tuometiniame Šiaulių pedagoginiame institute (dabar – Vilniaus universiteto Šiaulių akademija), kur studijavau pradinių klasių pedagogiką. Studijų metai prabėgo greitai, o tikrieji iššūkiai laukė jas baigus. Tuo metu jaunam specialistui susirasti darbą nebuvo lengva – pradinių klasių mokytojų poreikio beveik nebuvo. Po ilgų paieškų įsidarbinau Šiaulių rajono mokykloje pradinių klasių mokytoja terminuotam laikotarpiui. Darbas man labai patiko – mane visada traukė vaikai, jų nuoširdumas, smalsumas ir gebėjimas kasdien atrasti pasaulį iš naujo.

Kelias, atvedęs į priešmokyklinį ugdymą

Po kelerių metų toje pačioje mokykloje buvo įsteigta priešmokyklinio ugdymo grupė ir man pasiūlė joje dirbti. Tai buvo visiškai nauja patirtis. Į grupę rinkdavosi kaimo vaikai, daugelis jų nebuvo lankę darželio, todėl bendros veiklos, žaidimai, bendravimo įgūdžių ugdymas ir pasirengimas pirmajai klasei buvo ypač svarbūs. Būtent tada pirmą kartą pajutau, kokia prasminga yra ši profesija. Vaikai su džiaugsmu skubėdavo į mokyklą net ir per didžiausius šalčius, o jų noras būti kartu ir mokytis tapo didžiausiu mano darbo įvertinimu.

Po dešimties metų dėl mažėjančio vaikų skaičiaus priešmokyklinė grupė nebesusirinko, todėl teko ieškoti naujo darbo. Devynis metus dirbau privačiame sektoriuje, o jau dešimtus metus dirbu Šiaulių lopšelyje-darželyje „Dvi lapės“.

Kai supranti, kad esi savo vietoje

Šiandien galiu drąsiai pasakyti, kad priešmokyklinio ugdymo mokytojos darbas tapo mano širdies profesija. Per beveik trisdešimt darbo metų sutikau šimtus vaikų, kurių kiekvienas buvo savitas, unikalus ir savotiškai praturtino mane kaip žmogų ir pedagogę. Priešmokyklinis ugdymas man ypatingas tuo, kad kiekvienais metais sutinku vis naują vaikų grupę. Nors šis ugdymo etapas trunka tik vienerius metus, kiekviena laida yra kitokia – su savitais poreikiais, charakteriais, gebėjimais ir svajonėmis. Tai neleidžia sustoti vietoje ar dirbti pagal vieną nusistovėjusį modelį. Kasmet tenka iš naujo pažinti vaikus, ieškoti tinkamiausių ugdymo būdų, prisitaikyti prie jų poreikių ir kartu augti pačiai. Mano tikslas – kad vaikai, baigę priešmokyklinio ugdymo grupę, būtų smalsūs, savarankiški, motyvuoti, nebijotų bandyti, klysti ir mokytis iš savo klaidų. Noriu, kad jie drąsiai žengtų į pirmą klasę, tikėtų savo jėgomis ir išsaugotų norą pažinti pasaulį.



Augti pačiai ir auginti kitus

Man visada buvo svarbu nuolat tobulėti, ieškoti naujų ugdymo metodų ir dalytis sukaupta patirtimi su kolegomis. Todėl skaitau pranešimus konferencijose, vedu autorinius seminarus pedagogams. Pastaruoju metu mane ypač domina mentorystė – noriu padėti jauniems mokytojams, dalytis sukaupta patirtimi ir padrąsinti juos profesinio kelio pradžioje.

Ką norėčiau pasakyti būsimiems mokytojams

Jauniems žmonėms, svarstantiems apie mokytojo profesiją, norėčiau pasakyti – tai nelengvas, tačiau prasmingas ir įdomus kelias, kuriame kiekviena diena dovanoja naujų atradimų, o kartu suteikia galimybę nuolat tobulėti. Džiaugiuosi pasirinkusi šį kelią ir neabejoju, kad, jei reikėtų rinktis iš naujo, vėl tapčiau mokytoja.



Daiva Rozgaitė-Udrienė

Šiaulių Rėkyvos progimnazijos vyresnioji dailės ir technologijų mokytoja metodininkė, 2023 metais išrinkta Šiaulių miesto metų mokytoja.

Švietimo sistemoje dirbu jau 30 metų. Tai sunku net pačiai priimti, bet darbas mokykloje labai realitynus laiko atžvilgiu: viskas keičiasi greitai ir tik buvusių mokinių vaikai klasėje leidžia suprasti, kokį Gyvenimo tarpsnį jau esu nuėjusi.

Niekada neplanavau tapti mokytoja, tačiau aplinka, kurioje augau, buvo tam palanki. Seneliai, kaimynai ypatingai gerbė mokytojus bei žmones, siekusius išsilavinimo. Paskatinta šeimos, pradėjau penkerių metų skaityti knygas, savarankiškai suvokiau pasaulio nepaprastumą ir mokslo galią. Tai ir dabar deklaruoju, kad skaityti vaikai privalo kuo anksčiau, dar iki mokyklos. Laisvę suteikia Žodis, kurį pats gali perskaityti ar parašyti. Iki meno ėjau ilgai ir sudėtingai, nors piešiau neblogai (išlikę piešiniai vadovėlių pastraipose tikrai neblogi ☺️). Ir iš dailės gautas dvejetas pirmoje klasėje, mane sukrėtė – negi galima įvertinti neigiamai kūrybą... Technologijose tiesiog gyvenau nuo gimimo – šeimos moterys verpė, mezgė, nėrė, kepė duoną, raugė ir t.t. Viską tai persidavė ir man, svajojusiai apie mediciną, tačiau pasukusiai kitu Keliu, kurį nulėmė Šeima – esu jau ketvirtos kartos atstovė, kuri ne tik kuria, gyvena iš to, bet mokina ir kitus kurti, gaminti. Be galo esu dėkinga ir savo Mokytojams, Dėstytojams, kurie, nepaisant sudėtingo laikmečio, leido suvokti pasaulį kaip įvairialypį, įdomų, skatino judėti, veikti. Kodėl pasukau į švietimą? Iki dabar nežinau tos priežasties, bet gal tai ir vadinasi Pašaukimu...?

Esu įsitikinusi, kad Mokytoją formuoja Mokiniai- lyg veidrodyje kas kartą pamokose atsikartoju vis kitaip prieš skirtingus vaikus. Mano devizas „Pirmiausiai turi tapti Žmogumi“ dar neprarado aktualumo. Savo mokinius ir tėvus skatinu būti kartu, pasitikėti vieni kitais, nes tai yra ašis kiekvieno gyvenime ir mokykla tai gali tik pastiprinti, bet nesukurti ir neišgyventi.

Manau, kad man pasisekė savo darbo mokykloje kelyje sutikti tobulų kolegų, įkvepiančių darbui vadovų, auginančių asmenybę tėvų. Vienas klasėje be komandos gali nebent planą parašyti. Bendraminčiai yra tiesiog neįkainuojama mokytojo darbe.

O apie pagarbą šiai profesijai turiu prisiminimą. Grįžtančią studentę iš Šiaulių pedagoginio instituto pasivijo vežimas su kaimynu. Dėdė nukėlė prieš mane kepurę, pasisveikindamas, kas tuometiniame etikete buvo neįmanomas dalykas. Taip pasveikindavo tik garbingus žmones... Yra apie ką pagalvoti visiems.

Esu palaiminta, nes turiu mokinių, kurie pasuko į pedagogiką, praktikas atliko pas mane, dalinasi savo planais, rūpesčiais. Žinau, ir jiems bus nelengva, bus tamsos akimirkų, bet bus ir pasididžiavimo savimi akimirkų. Tai taip žmogiška ir suprantama, tad linkiu išbandyti save būti Mokytoju...



Rasa Šurkienė

Šiaulių lopšelio-darželio „Dainelė" mokytoja metodininkė, 2025 metais išrinkta Šiaulių miesto metų mokytoja.

Nei vaikystėje, nei paauglystėje nesvajojau tapti mokytoja. Man atrodė, kad mokytojas tai išskirtinis žmogus – žinių įkvėpėjas, emocinio saugumo garantas, mentorius ir lyderis, į kurį norisi lygiuotis. Aš tokia nesijaučiau, nepasitikėjau savo jėgomis, o mokytojo profesija man atrodė nepasiekiama.

Visada jutau didelę meilę vaikams, todėl, baigusi vidurinę mokyklą, įsidarbinau Šiaulių ikimokyklinio ugdymo įstaigoje „Dainelė" mokytojo padėjėja. Tai buvo puiki proga iš arti susipažinti su ikimokyklinio ir priešmokyklinio ugdymo mokytojo darbu. Po kelerių darbo metų, paskatinta įstaigos direktorės, įstojau į Šiaulių universiteto Edukologijos fakultetą. Baigiau pradinio ugdymo pedagogikos studijų programą, man buvo suteiktas edukologijos bakalauro kvalifikacinis laipsnis ir mokytojo profesinė kvalifikacija. Taip prasidėjo ilgas kelias tobulėjimo link. Darbinę veiklą derinau su ištęstinėmis studijomis. Nuolatinis noras tobulėti augino mane kaip asmenybę, kėlė savivertę. Dar po kelerių metų Šiaulių universitete baigiau ikimokyklinio ir priešmokyklinio ugdymo pedagogikos studijų programą, įgijau bakalauro laipsnį bei auklėtojo kvalifikaciją.

Su kiekviena darbo diena supratau, kad tikroji mano aistra – mokyti.

Visada stengiausi užmegzti nuoširdų, abipusiu pasitikėjimu grįstą ryšį su kiekvienu vaiku. Mokydama išlikdavau rami ir ieškodavau vis naujų būdų paaiškinti medžiagą, jei vaikui nesisekdavo, pasitelkdavau kūrybiškus metodus bei technologijas. Stengiausi pastebėti vaiko individualią emocinę būseną bei asmenines stiprybes, kad ugdytiniai nebijotų klysti, klausti ir taptų savarankiški. Šiuolaikinis ikimokyklinio ugdymo mokytojas nebėra tik prižiūrėtojas ar žinių perdavėjas – jis tampa vaiko partneriu, tyrinėjimų bendraautoriu ir tiltu tarp šeimos bei visuomenės.

Šiandien jau daugiau kaip 35 metus dirbu ikimokyklinio ir priešmokyklinio ugdymo mokytoja. Turiu tiek reikiamų kompetencijų, tiek šiam darbui tinkamų savybių. Nuolat keliu savo kvalifikaciją seminaruose, kursuose, domiuosi naujovėmis ir siekiu, kad ugdymo procesas vaikams būtų įdomus, žaismingas ir šiuolaikiškas. Dalinuosi sukaupta patirtimi: rengiu ir skaitau pranešimus konferencijose, seminaruose, organizuoju miesto ir šalies masto renginius. Inicijuoju tarptautinius eTwinning projektus ir aktyviai dalyvauju kitų inicijuotuose projektuose, visada siekdama kokybiško jų įgyvendinimo. Už kokybišką tarptautinių eTwinning projektų įgyvendinimą ne kartą aš ir mano ugdytiniai buvome įvertinti Nacionaliniais ir Europos kokybės ženkleliais. Mano ugdytiniai už



aukštus pasiekimus tarptautiniuose edukaciniuose konkursuose yra apdovanoti medaliais. Pati nuolat mokausi, domiuosi inovacijomis ir nebijau pripažinti, jei ko nors nežinau. Susidomėjusi skaitmeninėmis technologijomis, pradėjau kurti skaitmeninį ugdymo turinį. 2025 metais buvau išrinkta Šiaulių miesto Metų mokytoja.

Mokytojo darbas man leidžia prisidėti prie ateities kartų, kurios vėliau kurs mūsų šalį. Tai ir didelė atsakomybė, ir didžiulis džiaugsmas. Esu dėkinga, kad galiu užsiimti šia veikla. Manau, kad mokytojo sėkmės paslaptis – neatsilikti nuo šių dienų aktualijų. Stengiuosi tai daryti kiekvieną dieną. Tikiuosi, kad mano patirtis paskatins jaunimą nebijoti rinktis mokytojo profesiją.



Giedrė Kaminskaitė

Šiaulių Jovaro progimnazijos socialinė pedagogė, 2025 metais išrinkta Šiaulių miesto metų mokytoja.

Kai manęs paklausia, kodėl pasirinkau socialinės pedagogės kelią, mano mintys visuomet grįžta prie vienos pagrindinės tiesos: mokykla yra kur kas daugiau nei vadovėliai, pamokos ir pažymiai. Tai gyvas, sudėtingas organizmas, kuriame kasdien susiduria šimtai skirtingų likimų, emocijų ir išgyvenimų. Mokykloje tekdavo stebėti bendraamžius, kuriems sunkiai sekasi bendrauti su kitais žmonėmis, vaikus, kurie jaučiasi vieniši arba besistengiantys pasislėpti, kad jų niekas neskriaustų.

Socialinio pedagogo specialybė tapo žinomesnė 2001 m. Buvo daug neaiškumų, ką šie specialistai veikia mokyklose. Ir tai sutapo su mano mokykliniu laiku, kai reikėjo rinktis, kuriuo keliu eiti. Tad žinojimas, kad galiu būti tuo žmogumi, kuris padeda jaunam žmogui nepasiklysti emocijų ir gyvenimo labirinte, ir buvo mano didžiausia paskata pasirinkti šią profesiją. Labai džiaugiuosi, kad stojant į universitetą pasirinkimų lape socialinės pedagogikos studijas įrašiau pirmoje vietoje ir nepabijojau tuometinio didžiulio kandidatų skaičiaus. O vėliau sugebėjau tinkamai susidėlioti esmines vertybes bei įžvalgas.

Vaikai ir paaugliai dažnai jaučiasi neišgirsti arba nesuprasti. Visada tikėjau, kad socialinio pedagogo kabinetas yra ta vieta, kurioje nėra išankstinių nusistatymų ar vertinimų. Pasirinkau šį darbą nes noriu suteikti mokiniams saugią aplinką, kurioje jie gali garsiai ištarti savo baimes, abejones ar pyktį, žinodami, kad bus priimti tokie, kokie yra.

Sudėtingas vaiko elgesys – agresija, užsidarymas savyje, pamokų praleidinėjimas ar konfliktai su bendraamžiais – retai kada kyla „iš niekur“. Tai pagalbos šauksmas, kurį reikia išmokti perskaityti. Mane žavi galimybė ieškoti priežasčių, o ne tik kovoti su pasekmėmis. Žvelgti giliau, suprasti emocinius sunkumus ir padėti vaikui rasti konstruktyvesnius būdus išreikšti save – tai darbas, turintis gilią prasmę.

Socialinis pedagogas yra unikalus tarpininkas tarp mokinio, mokytojų, tėvų ir pagalbos specialistų. Pasirinkau šią profesiją, nes tikiu bendradarbiavimo galia. Man gera būti ta grandimi, kuri padeda tėvams geriau suprasti savo vaikus, o mokytojams – atrasti prieigą prie sunkiau ugdomų mokinių. Kai visi veikia išvien, vaiko gerovei atsiveria visiškai kitokios galimybės.

Nors socialinio pedagogo darbe rezultatai kartais ateina labai mažais žingsneliais, jie yra neįkainojami. Gera matyti, kaip po ilgų pokalbių pagerėja klasės mikroklimatas, kaip vaikas, anksčiau ignoravęs taisykles, pradeda bendradarbiauti. Vaikai, su kuriais buvo daug dirbta ateina ir



praėjus keleriems metams: padėkoti, pasidžiaugti ar pasitarti – tai didžiausias mano darbo apdovanojimas.

Ši profesija reikalauja begalinės kantrybės, empatijos, lankstumo ir nuolatinio tobulėjimo. Čia nebūna dviejų vienodų dienų ar vienodų situacijų, ir būtent tai mane įkvepia. Pasirinkau būti socialine pedagoge, nes tikiu, kad kiekvienas vaikas, nepaisant jo patirties ar patiriamų iššūkių, nusipelno turėti suaugusįjį, kuris juo tikės, palaikys ir padės atrasti jo paties stiprybes. Tai ne tik darbas – tai mano vertybinis pasirinkimas ir kasdienė misija.



Laura Zinkevičienė

Šiaulių lopšelių-darželio „Berželis“ ikimokyklinio ugdymo mokytoja, 2025 metais išrinkta Šiaulių miesto metų mokytoja.

Mokydamasi mokykloje niekada nesvajojau tapti mokytoja. Priešingai – dažnai sakydavau, kad ši profesija tikrai ne man. Tuomet mano mintys sukosi apie visai kitokią ateitį. Mane domino policijos darbas, studijos, atsakinga ir dinamiška profesija. Atrodė, kad būtent tuo keliu ir žengsiu.
Tačiau gyvenimas turi savitą būdą pakoreguoti mūsų planus.

Vienuoliktoje–dvyliktoje klasėje vis daugiau laiko skyriau braižybai ir piešimui. Mane žavėjo kūrybos procesas, pieštuko tikslumas, galimybė mintys ir idėjas perteikti linijomis bei formomis. Tuo metu dailės mokytoja paklausė, ar laikysiu dailės valstybinį egzaminą. Nedvejodama atsakiau, kad ne – man jo tikrai neprireiks. Mokytoja tik šyptelėjo ir tarė: „Gerai pagalvok, manau, kad tau jo prireiks.“

Tąkart jos žodžiai man pasirodė keisti. Tačiau netrukus supratau, kad ji buvo teisi. Pradėjusi domėtis studijų programomis sužinojau, jog norimai specialybei dailės egzaminas yra būtinas. Nuskubėjau pas mokytoją pranešti, kad persigalvojau. Ji visiškai nenustebo ir ramiai pasakė: „Aš taip ir galvojau.“

Įstojau į Šiaulių universitetą studijuoti braižybos. Atrodė, kad mano svajonė pildosi. Vis dėlto jau pirmosiomis studijų dienomis mūsų laukė netikėta žinia – studijos truks ne ketverius, o penkerius metus, nes kartu įgysime ir pedagogo kvalifikaciją. Tai reiškė, kad laukia praktikos mokyklose ir pirmieji žingsniai mokytojo profesijos link.

Pirmąją praktiką atlikau Simono Daukanto mokykloje. Vėliau vykdama į kitas praktikas dažnai juokaudavau, kad man tereikia parašo, nes mokytoja vis tiek niekada nedirbsiu. Tuo metu buvau įsitikinusi, kad pedagogika – tik papildoma studijų dalis, kuri mano gyvenime neturės didesnės reikšmės. Tačiau gyvenimas jau buvo numatęs kitą scenarijų.

Baigusi studijas pradėjau dirbti kaimo mokykloje. Būtent ten pirmą kartą iš tikrųjų pajutau, ką reiškia būti mokytoja. Kiekviena diena atnešdavo naujų iššūkių, atradimų ir mažų pergalių. Man patiko matyti vaikų smalsumą, jų norą mokytis, augti ir pažinti pasaulį. Didžiausias atlygis buvo ne pažymiai ar rezultatai, o akimirkos, kai mokinio akyse sužibėdavo supratimo ir džiaugsmo kibirkštėlė.
Vis dėlto laikui bėgant darbo krūvis mažėjo, ir teko priimti nelengvą sprendimą – palikti mokyklą. Prisimenu tą laikotarpį kaip kupiną nežinomybės. Atrodė, kad vienos durys užsivėrė, o naujų dar nesimatė. Tačiau kartais būtent tokiais momentais gyvenimas mums siunčia žmones, kurie padeda atrasti naują kryptį.



Tačiau kartais būtent tokiais momentais gyvenimas mums siunčia žmones, kurie padeda atrasti naują kryptį.

Mokyklos pavaduotoja pasiūlė persikvalifikuoti ir išbandyti save ikimokykliniame ugdyme. Ji paskatino įgyti ikimokyklinio ir priešmokyklinio ugdymo kvalifikaciją bei pabandyti dirbti darželyje. Jos tikėjimas manimi suteikė drąsos žengti naują žingsnį. Nedvejodama pradėjau mokslus, o jau kitą dieną vykau į darbo pokalbį. Šiandien galiu drąsiai pasakyti – tai buvo vienas geriausių sprendimų mano gyvenime. Darbas darželyje man atvėrė visiškai kitokį pasaulį. Pasaulį, kuriame kiekviena diena kupina nuoširdumo, smalsumo ir mažų stebuklų. Čia svarbūs ne tik žinios ar gebėjimai, bet ir šiltas žodis, padrąsinantis žvilgsnis, gebėjimas išklausyti ir suprasti.

Vaikų juokas, nesibaigiantys klausimai, kūrybiniai atradimai ir nuoširdus džiaugsmas tapo mano kasdienybe. Būtent jie mane išmokė sustoti ir pamatyti grožį paprastuose dalykuose. Vaikai primena, kad mokymasis prasideda nuo smalsumo, o kiekvienas naujas atradimas yra vertas šventės.
Kiekvieną dieną matau, kaip jie auga, stiprėja, tampa drąsesni ir labiau pasitikintys savimi. Kartu su jais augu ir aš. Mokytojo profesija nuolat skatina mokytis, tobulėti, ieškoti naujų būdų sudominti, įkvėpti ir padėti atsiskleisti kiekvienam vaikui.

Dažnai pagalvoju apie save mokyklos laikais – apie merginą, kuri buvo įsitikinusi, kad niekada netaps mokytoja. Jei šiandien galėčiau jai ką nors pasakyti, tai būtų labai paprasti žodžiai: niekada nesakyk „niekada“.

Gyvenimas kartais nuveda ten, kur visai neplanavome eiti. Tačiau būtent ten dažnai atrandame savo tikrąjį pašaukimą.

Aš savo pašaukimą radau tarp vaikų juoko, kūrybos, klausimų ir kasdienių atradimų. Radau jį ten, kur kiekviena diena suteikia galimybę prisiliesti prie mažo žmogaus augimo ir tapti jo kelionės dalimi. Todėl šiandien galiu nuoširdžiai pasakyti – mokytoja netapau todėl, kad apie tai svajojau vaikystėje. Mokytoja tapau todėl, kad gyvenimas mane atvedė į vietą, kurioje atradau savo prasmę, savo džiaugsmą ir savo pašaukimą.

Ir dabar žinau – esu ten, kur ir turiu būti. ❤️



Lina Kuznecova

Šiaulių lopšelio-darželio „Eglutė“ fizinio ugdymo mokytoja, judesio korekcijos specialistė metodininkė, 2026 metais išrinkta Šiaulių miesto metų mokytoja.

Mano kelias į mokytojo profesiją prasidėjo dar studijų metais, 2005-aisiais, kai pirmą kartą pravėriau Šiaulių lopšelio-darželio „Žiogelis“ duris. Tada dar nebuvau tikra, ar pedagogika taps mano gyvenimo pašaukimu, bet įstaigos vadovų palaikymas, mokymas, skatinimas veikti, kurti, dirbti bei vaikų spindinčios akys, jų nuoširdus noras judėti ir tyrinėti pasaulį per žaidimą, greitai parodė, kad esu savo vietoje. Vesdama užsiėmimus vaikams sporto salėje ir baseine supratau, kad noriu būti verta vaikų pamėgdžiojimo, noriu būti jiems pavyzdžiu, padedančiu atrasti judėjimo džiaugsmą, pasitikėjimą savo kūnu ir gebėjimą džiaugtis mažomis pergalėmis. Manau, kad tai ir tapo didžiausia paskata pasirinkti mokytojo profesiją.

Metams bėgant organizavau ir vedžiau įstaigos ir miesto renginius, sporto žaidynes, festivalius, konkursus, dalinausi geraja darbo patirtimi ne tik Šiauliuose, bet ir respublikoje. Kiekvienas renginys, kiekviena atvira veikla ar kvalifikacijos tobulinimo renginys man primindavo, kad mokytojo darbas – tai ne tik užsiėmimai salėje, baseine, lauke, bet ir gebėjimas įkvėpti kitus, telkti bendruomenę ir rodyti, kad judėjimas gali būti ir ritmas, ir labai linksmas.

Pašaukimas, kuris atrado mane, stiprėjo kartu su patirtimi. 2013 m. man buvo suteiktas Šiaulių miesto Metų mokytojos vardas.

2021 m. Lietuvos respublikos prezidentūroje buvau apdovanota kaip viena geriausių Lietuvos fizinio ugdymo mokytojų. Šie įvertinimai nebuvo tikslas – jie tapo ženklu, kad einu teisinga kryptimi. Vėliau, 2025-2026 m., šiuos pripažinimus gavau dar kartą, jau dirbdama Šiaulių lopšelyje-darželyje „Eglutė“. Paskatinta vadovų 2026 m. vėl tapau Šiaulių miesto Metų mokytoja. Kiekvienas apdovanojimas man reiškė ne tik padėką už darbą, bet ir atsakomybę toliau tobulėti, dalintis ir ieškoti naujų būdų kaip padėti vaikams augti sveikesniems ir laimingesniems.

Nuo 2024 m. dirbu Šiaulių lopšelyje-darželyje „Eglutė“ fizinio ugdymo mokytoja ir judesio korekcijos specialiste metodininke. Ši darbovietė man tapo dideliu įkvėpimu naujiems darbams, projektams, idėjoms. Čia jaučiu nuolatinį įstaigos vadovų bei visos bendruomenės palaikymą ir mano profesinio mokymo, mokymosi ir nuolatinio tobulėjimo kelias tęsiasi.

2023 m. kartu su šeima įkūriau studiją „Mažųjų pievelė“. Idėja gimė natūraliai – norėjau, kad ir mažyliai turėtų erdvę, kurioje judėjimas, ritmas ir žaidimas būtų kasdienybė nuo pat pirmųjų gyvenimo mėnesių. Studijos bendruomenė kasmet auga, didėja, o man tai – dar vienas būdas padėti vaikams atrasti judėjimo džiaugsmą ir kurti sveikos, aktyvios gyvensenos pagrindus nuo mažens.



Mokytojos kelionė man – tai kelias, kuriuo vedė noras dirbti su vaikais. Profesiją pasirinkau širdimi, o kiekvieni profesinio tobulėjimo metai, kiekvienas renginys, kiekvienas užsiėmimas, kiekviena padovanota vaiko, tėvelių, kolegų šypsena tik patvirtina, kad tai buvo teisingas pasirinkimas.

Esu dėkinga kolegoms, šeimai ir visiems, kurie keliauja šalia ir kartu. Ir toliau noriu dalintis tuo, ką moku, ir mokytis iš tų, kuriuos ugdau.



Justinas Dedūra

Šiauliai TECH elektronikos, programavimo ir LEGO robotikos mokytojas, 2026 metais išrinkta Šiaulių miesto metų mokytoja.

Nuo „Opel Vectra“ variklio iki robotikos pamokų: mano kelias į mokytojavimą

Mano pažintis su inžinerija prasidėjo gerokai anksčiau, nei pirmą kartą atėjau į Šiauliai TECH. Augau šeimoje, kurioje buvo įprasta ne tik naudotis įvairiais daiktais, bet ir suprasti, kaip jie veikia. Tėtis ir brolis man buvo pavyzdys – abu mokėjo konstruoti, remontuoti, ieškoti techninių sprendimų.

Vienas ryškesnių jaunystės prisiminimų – garaže kartu su tėčiu ir broliu perrinktas „Opel Vectra“ variklis. Norėjau turėti savo automobilį, tad teko prisidėti prie to, kad jis apskritai galėtų važiuoti. Tokiose situacijose gana greitai supranti, kad vien noro neužtenka. Reikia žinių, kantrybės ir gebėjimo išsiaiškinti, kodėl kažkas neveikia. O kartais – dar kartą išardyti tai, ką ką tik surinkai.

Mokykloje man gerai sekėsi fizika ir matematika, todėl pasirinkti inžinerijos studijas atrodė natūralu. Šiaulių Universitete įgijau elektronikos ir elektros inžinerijos bakalauro laipsnį, pasirinkau kompiuterių inžinerijos specializaciją, o vėliau baigiau robotikos ir kibernetikos magistrantūrą.

Tapti mokytoju iš pradžių neplanavau.

Man buvo įdomu, kaip veikia techninės sistemos, kaip jas galima programuoti, valdyti ir tobulinti.

Pedagogika į mano gyvenimą atėjo pamažu, per veiklas Šiauliai TECH. Pradėjęs dirbti su vaikais pastebėjau, kad vien pačiam išspręsti techninę problemą ir padėti ją išspręsti kitam žmogui yra du gana skirtingi dalykai.

Kai pats žinai, kodėl neveikia elektros grandinė, ją pataisyti dažniausiai nėra sunku. Tačiau kaip paaiškinti tai vaikui, kad jis ne tik pakartotų tavo veiksmus, bet ir suprastų klaidos priežastį? Kaip padėti jam pačiam pastebėti, ką reikia pakeisti? Būtent ši darbo dalis ilgainiui man tapo vis įdomesnė.

Šiandien Šiauliai TECH vedu „Programavimo ir LEGO robotikos“ bei „Elektronikos ir valdomų modelių“ programas. Mokiniai konstruoja, programuoja, jungia elektros grandines, kuria robotus ir tikrina savo sumanymus praktiškai.

Stengiuosi, kad pamokose būtų kuo mažiau situacijų, kai mokiniui tereikia tiksliai pakartoti mano parodytą sprendimą. Žinoma, pradžioje būtina išmokti pagrindus – kaip prijungti variklį, kaip veikia jutiklis, kaip saugiai naudotis įrankiais. Tačiau vėliau svarbu leisti vaikui pačiam nuspręsti, kokią konstrukciją pasirinkti ir kaip ją patobulinti. Pavyzdžiui, ruošdamiesi LEGO Sumo varžyboms mokiniai kuria robotus, kurie turi aptikti



priešininką, neišvažiuoti iš ringo ir išstumti kitą robotą. Vienam atrodo, kad svarbiausia greitis, kitam – tvirta konstrukcija, trečiam – tinkamai išdėstyti jutikliai. Pirmieji bandymai gana greitai parodo, kad ne visi sumanymai veikia taip, kaip tikėtasi.

Tokiais atvejais stengiuosi neskubėti pats taisyti roboto. Geriau paklausti: „Kaip manai, kodėl taip atsitiko?“ Kartais reikia kelių papildomų klausimų, kol mokinys pastebi problemą. Tačiau kai ją randa ir išsprendžia pats, rezultatas būna gerokai vertingesnis už iš pirmo karto sėkmingai atliktą užduotį.

Man svarbu ne tik tai, kad robotas veiktų. Svarbu, kad mokinys suprastų, kodėl jis veikia.
Per kelerius metus kartu su mokiniais nuėjome nemažą kelią. Jie dalyvauja regioninėse, nacionalinėse ir tarptautinėse robotikos varžybose, išbando savo konstrukcijas skirtingose rungtyse ir pasiekia gerų rezultatų. Mokinių laimėjimai, žinoma, džiugina. Tačiau jų pažangą matau ne vien varžybų rezultatais.

Kartais didelis pasiekimas yra tai, kad vaikas, anksčiau bijojęs suklysti, dabar pats imasi sudėtingesnės užduoties. Arba mokinys, kuris iš pradžių laukdavo nuolatinės pagalbos, jau gali paaiškinti savo sprendimą kitam. Dirbant su skirtingos patirties ir skirtingų poreikių vaikais, šie pokyčiai yra ne mažiau svarbūs už medalius.

Stengiuosi savo inžinerinę patirtį pritaikyti ir platesnėse veiklose – vedu edukacijas miesto mokyklų mokiniams, organizuoju technologines dirbtuves, stovyklas, dalijuosi metodine patirtimi su kitais mokytojais. Norisi parodyti, kad elektronika ir robotika nėra tik tiems, kurie jau daug žino apie technologijas. Pradėti galima nuo visai paprasto klausimo – kodėl neužsidega lemputė?

Metų mokytojo apdovanojimas man yra svarbus įvertinimas. Kartu tai proga prisiminti, kad pedagogikos savo profesiniame plane iš pradžių neturėjau. Į ją atėjau per inžineriją, praktines veiklas ir darbą su vaikais.

Galbūt dėl to iki šiol į mokymą žiūriu šiek tiek kaip į inžinerinį procesą. Ne visada pavyksta iš pirmo karto. Kartais reikia pakeisti metodą, paieškoti kito paaiškinimo ar tiesiog duoti daugiau laiko. Tačiau kai mokinys pats randa sprendimą, supranti, kad buvo verta.

Vaikystėje su tėčiu ir broliu garaže aiškinomės, kaip priversti veikti automobilio variklį. Dabar su mokiniais aiškinamės, kaip veikia jų sukurti robotai.

Technologijos pasikeitė. Smalsumas išliko tas pats.



Elvyra Rickevičiūtė

Šiaulių Juliaus Janonio gimnazijos istorijos mokytoja ekspertė, 2026 metais išrinkta Šiaulių miesto metų mokytoja.

Istorija – tai mano gyvenimas. Didelę įtaką renkantis mokytojos kelią padarė šeima: seneliai, proseneliai, gyvenę XX a., kai Lietuva buvo patekusi į ne vieną skaudų istorijos verpetą. Šeimos narių, artimųjų, giminaičių pasakojimai – gyvi liudijimai – nuolat skambėjo gyvenamoje aplinkoje. Be to, mane mokė puikūs istorijos mokytojai, įkvėpę savo laiką paskirti mokslų motinai vadinamam dalykui – istorijai.

Pradinėse klasėse viename iš vadovėlių atmintin įstrigo tekstas apie pilies gynybą, kovą su kryžiuočiais. Vėliau pradėjau intensyviai skaityti knygas, susijusias su istorija. Pavyzdžiui, puikiai pamenu P. Tarasenkos tekstą „Pabėgimas“ apie Lietuvos didįjį kunigaikštį Kęstutį. Bibliotekininkė man atrinkdavo istorines knygas, parūpindavo, kad visada turėčiau, ką skaityti. Kuo toliau, tuo labiau istorija mane „pavergė“ tikraja to žodžio prasme. Tai ir buvo pagrindinis postūmis gilinti žinias jau studijuojant ir niekada su ja nebeišsiskiriant.

Kodėl pasirinkau mokytojos kelią? Svarbiausias dalykas – noras dalytis patirtį, dalytis žiniomis, emocijomis, skatinti mokinius būti smalsius, kartu su jais atrasti savo šeimos, gimtojo miesto, Lietuvos istorijos įdomumą bei unikalumą. Koks geras pojūtis, kai šalia yra ne tik bendraminčių, bet ir oponentų, nusiteikusių kelti probleminius klausimus, diskutuoti. Juk istorija būtent to ir moko.

Dažnai girdimą mintį, kad istorija – gyvenimo mokytoja, galėčiau pratęsti žinomos politikės Indiros Gandi žodžiais, istorija – mūsų gyvenimo mokytoja, bet mes esame blogiausi jos mokiniai. Norėčiau, kad istorijos žinojimas padėtų suvokti – klaidos negali kartotis. Mes žinome tiek daug visokių įvykių, žinome priežastis, dėl ko žmonija atėjo prie ypač sudėtingo ir skaudaus laikotarpio, bet, deja, ne visada pasimokome. Kiekvienas turėtų susimąstyti, kad galbūt ši situacija, kurioje tuo metu jis nieko nedaro, nieko nesiima, iš tiesų, gali privesti prie pačių skaudžiausių padarinių. Istorija apskritai žmogui formuoja platų akiratį: istorijos pamokose gręžiamės į geografiją, literatūrą, architektūrą, dailę, muziką. Taigi, istorija susideda iš daugybės įvairiausių faktorių. Ne veltui sakoma, istorijos nėra, yra istorijos – kiekvieno žmogaus istorijos. Pagrindinė istorijos esmė – formuoti žmogui vertybių pamatą. Džiaugiuosi ir esu be galo laiminga, galėdama prisidėti prie to.



Rita Šimonėlienė

Šiaulių „Ringuvos“ mokyklos specialioji pedagogė metodininkė, 2026 metais išrinkta Šiaulių miesto metų mokytoja.

Esu mokytoja, dirbanti su specialiųjų poreikių mokiniais, specialioji pedagogė metodininkė. Šiaulių „Ringuvos“ mokykloje ugdau mokinius, turinčius didelių ir labai didelių specialiųjų ugdymo(-si) poreikių dėl intelekto, įvairiapusių raidos sutrikimų, kompleksinės negalios. Esu sukaupusi didžiulę teorinę bei praktinę patirtį dirbant su įvairių ugdymosi poreikių ir gebėjimų mokiniais, taikant individualizuotus, patirtinius ir jutiminius ugdymo metodus.

Gal čia tik sutapimas, o gal jau tada ryškėjo mano būsimas kelias – viskas prasidėjo pradinėse klasėse. Mokiausi puikiai, labai gerai skaičiau ir rašiau, todėl visada laimėdavau diktantų rašymo ir tekstų skaitymo konkursus. Beje, pailgintoje dienos grupėje nuolat tapdavau savotiška pradinių klasių „mokytoja“: suburdavau mažesnius vaikus, diktuodavau jiems sakinius, o didžiausias džiaugsmas būdavo taisyti juos raudonu rašalu. Nė vieno neišleisdavau, kol neparašydavo be klaidų – iki šiol akyse lyg matau tuos lapelius, ir klaidas, taisytas raudonu rašalu. Vaidinau teatro būreliuose, dainavau chore, lankiau krepšinio treniruotes, krepšinis buvo užbūręs ilgam, varžybos, kelionės, prizinės vietos respublikinėse varžybose.

Mano svajonė iš pradžių buvo visai kitokia! Mane traukė biologija, o ypač mikrobiologija. Gal tam įtakos turėjo artimas žmogus – mikrobiologas, kurio profesija man atrodė įdomi ir paslaptinga. Tačiau gyvenimas kartais turi savų planų. Baigiant mokyklą buvo renkamas kursas specialiosios pedagogikos studijoms. Taigi, aš čia jau 40 metų.

Tuo metu į Lietuvos mokyklas vis drąsiau žengė integracijos, įtraukties idėjos, keitėsi požiūris į skirtingų ugdymosi poreikių turinčius mokinius, tačiau žinių, praktinės patirties ir aiškių atsakymų dar labai trūko. Mokėmės visi – ir mokytojai, ir mokyklų bendruomenės. Labiausiai džiugino galimybė ne tik stebėti, kaip vaikai keičiasi, auga, mokosi, kaip sugeria viską, ką galiu jiems duoti, bet ir dalyvauti tame procese.

Seminarai, konferencijos, profesiniai susitikimai tapo neatsiejama mano gyvenimo dalimi. Skaičiau, ieškojau, domėjausi, kaupiau žinias ir stengiausi atsirinkti viską, kas galėtų padėti geriau suprasti vaikus ir jų ugdymo galimybes. Atrodė, kad perskaičiau beveik viską, kas tuo metu šia tema buvo išleista! (Iki dabar šypsausi tai prisiminusi, bet toks buvo mano noras kuo daugiau sužinoti ir kuo geriau pasirengti šiems iššūkiams.)

Sukauptomis žiniomis ir patirtimi teko dalytis ir su jaunimu. Buvau pakviesta skaityti paskaitų Šiaulių universiteto Specialiosios pedagogikos



fakulteto (taip tuomet vadinosi, šiandien tai Vilniaus universiteto Šiaulių akademija.) studentams – būsimiems specialiesiems pedagogams. Man tai buvo svarbus profesinio kelio etapas: iš pradžių pati intensyviai mokiausi, ieškojau atsakymų, o vėliau atsirado galimybė savo žiniomis prisidėti prie būsimų specialistų rengimo.

Per ilgus profesinės veiklos metus sukauptos žinios ir patirtis šiandien leidžia man jomis dalytis ir platesnėje švietimo bendruomenėje. Skaitau pranešimus tarptautinėse ir respublikinėse konferencijose, kalbu apie neuroįvairovę, skirtingus mokinių ugdymosi poreikius, būdus, padedančius kiekvienam vaikui atskleisti savo galimybes.

O mūsų, Šiaulių „Ringuvos“ mokykloje viena veikla veja kitą, idėjos virsta patirtimis, o kasdienybė kupina atradimų, mažų ir didelių pergalių. Čia visi kartu kuriame, bandome, tyrinėjame, mokomės ir augame kartu. Mokykloje sukūriau patirtimis grįstas edukacines mokymosi aplinkas- Žaliąją klasę ir mokomąjį ekologinį daržą. Išpuoselėtas mūsų mokyklos mokomasis daržas, tapęs tikra žaliaja laboratorija, čia mokiniai gali pažinti pasaulį per asmeninę patirtį.

Ir taip, renginiai renginiai... „Mažasis princas“, „Tuk, širdele, tuk tuk“ , skirtingų gebėjimų mokinius subūręs renginys „Aš galiu“- tai akimirkos, kupinos jausmų, šilumos, jautrumo ir ypatingo bendrystės jausmo. Akimirkos, kuriose telpa tiek daug: vaikų pastangos, nedrąsūs žingsniai, spindinčios akys, nuoširdžios šypsenos ir džiaugsmas, kai pavyksta daugiau, nei iš pradžių tikėtasi.

Jaunimas, būkite atviri netikėtiems gyvenimo posūkiams. Galbūt būtent už vieno iš jų jūsų jau laukia pati gražiausia kelionė!



Agnė Rocienė

Šiaulių „Saulėtekio" gimnazijos biologijos mokytoja metodininkė (biomedicinos mokslų daktarė), 2026 metais išrinkta Šiaulių miesto metų mokytoja.

Kartais gyvenime būna pasirinkimų, dėl kurių ilgai svarstome, ieškome atsakymų, abejojame. Tačiau yra ir tokių, kurie atrodo savaime suprantami, tarsi nuo pat pradžių žinotum, kur link nori eiti. Man toks pasirinkimas buvo mokytojo profesija.

Mokytojos profesija mane traukė nuo pat jaunystės, todėl studijų pasirinkimas buvo sąmoningas ir kryptingas žingsnis siekiant savo svajonės. Visada jaučiau, kad mokymas, dalijimasis žiniomis ir galimybė prisidėti prie kitų augimo yra būtent ta veikla, kurioje galiu save realizuoti. Savo profesinį kelią pradėjau Lietuvos edukologijos universitete, kur įgijau vertingos patirties ir sustiprinau pedagogines kompetencijas. Nuo 2008 metų dirbu biologijos mokytoja mokykloje, kur kasdien atrandu galimybių ne tik perduoti žinias, bet ir įkvėpti mokinius pažinti, tyrinėti bei suprasti juos supantį pasaulį.

Biologija man – ypatingas mokslas. Tai ne tik žinios apie gyvybę, žmogų ar gamtą. Tai galimybė pažinti pasaulį, suprasti jo sudėtingumą, pastebėti tai, pro ką kasdien praeiname nesusimąstydami. Man norisi, kad mokiniai biologiją atrastų ne tik vadovėlio puslapiuose, bet ir juos supančiame pasaulyje, kad išmoktų kelti klausimus, ieškoti atsakymų, stebėtis ir džiaugtis atradimais.

Tikiu, kad mokytojo darbas prasideda nuo žinių, tačiau jomis nesibaigia. Mokytojas ne tik moko savo dalyko – jis padeda jaunam žmogui augti, pažinti save, atrasti savo stiprybes ir patikėti savo galimybėmis. Kartais svarbiausia pamokos akimirka būna ne teisingai išspręsta užduotis, o mokinio akyse sužibęs supratimas, atsiradęs smalsumas ar drąsa paklausti.

Per daugelį darbo mokykloje metų vis labiau įsitikinu, kad mokytojo profesija reikalauja ne tik žinių, kantrybės ir atsakomybės, bet ir nuolatinio augimo. Kiekviena mokinių karta yra kitokia, todėl mokytojas negali sustoti. Jis turi mokytis kartu su savo mokiniais, ieškoti naujų būdų juos sudominti, išgirsti ir suprasti. Būtent tai šią profesiją daro gyvą, prasmingą ir niekada netampančią rutina.

Man būti mokytoja – tai turėti galimybę prisidėti prie jauno žmogaus ateities. Galbūt ne kiekvienas mokinys pasirinks biologijos mokslus, ne kiekvienas prisimins visas pamokose išmoktas sąvokas, tačiau norisi tikėti, kad išsineš smalsumą, gebėjimą mąstyti, pagarbą gyvybei ir supratimą, kad pasaulis yra vertas pažinimo.

Jauniems žmonėms, svarstantiems apie mokytojo profesiją, norėčiau pasakyti, kad tai nėra lengvas kelias, tačiau jis kupinas prasmės. Tai profesija, kurioje kasdien gali ne tik dalytis žiniomis, bet ir



įkvėpti, padrąsinti, padėti augti. O kartu augti ir pats.

Jeigu šiandien man reikėtų iš naujo rinktis profesinį kelią, vis dar norėčiau eiti tuo pačiu keliu – mokytojo. Nes būti mokytoja man yra daugiau nei profesija. Tai sąmoningas pasirinkimas, kuriame susitinka žinios, atsakomybė ir širdis.



Kristina Nosamienė

Šiaulių universitetinės gimnazijos matematikos mokytoja metodininkė, ekonomikos ir verslumo mokytoja ekspertė, 2026 metais išrinkta Šiaulių miesto metų mokytoja.

Sakoma, kad atrasti savo pašaukimą – didelė gyvenimo dovana. Man šiuo požiūriu labai pasisekė. Aš savo kelio niekada neieškojau. Nuo pat vaikystės žinojau, kad noriu būti mokytoja. Ir, ko gero, gražiausia tai, kad per visus šiuos metus nė karto nesuabejojau savo pasirinkimu.

Mokykla man visada buvo vieta, į kurią norėjosi eiti. Iki šiol su šiluma prisimenu savo mokytojas, kuriomis žavėjausi ir kurių dėka mokytis buvo gera bei įdomu. Galbūt būtent jos padėjo man suprasti, kokia noriu būti užaugusi. Dar vaikystėje pastebėjau, kad man patinka ne tik pačiai mokytis, bet ir mokyti kitus. Tuomet dar nežinojau, kiek kantrybės, kūrybiškumo ir atsakomybės reikalauja mokytojo darbas, tačiau jaučiau, kad tai veikla, kuri man artima ir teikia džiaugsmą.

Mokykloje man ypač gerai sekėsi tikslieji mokslai. Matematika man visada buvo ypač artima – mėgau spręsti uždavinius, ieškoti įvairių sprendimo būdų ir džiaugtis atradusi teisingą atsakymą. Todėl žinojau ne tik tai, kad būsiu mokytoja, bet ir tai, kad noriu mokyti matematikos.

Baigusi mokyklą įstojau į Šiaulių universitetą studijuoti matematikos ir fizikos. Studijų metais atsirado galimybė papildomai studijuoti ekonomiką. Įgai nesvarsčiau – nusprendžiau ja pasinaudoti.

Taip baigiau matematikos, fizikos ir ekonomikos studijas, taip pat gilinausi į fiziką magistrantūroje.

Gyvenimas kartais mėgsta maloniai nustebinti. Nors nuo mokyklos laikų svajojau mokyti matematikos, pirmasis mano darbas po magistrantūros studijų buvo ekonomikos mokytojos. Taip ekonomika, kurią studijuoti pasirinkau papildomai, tapo svarbia mano profesinio gyvenimo dalimi. Per darbo metus teko mokyti ir fizikos, tačiau matematika ir ekonomika mane lydi visą pedagoginį kelią.

Viena pirmųjų mano darbovietių – Šiaulių universitetinė gimnazija, kurioje dirbu ir šiandien. Per šiuos metus ji man tapo kur kas daugiau nei darbo vieta. Čia augau kaip mokytoja, kaupiau patirtį, išbandžiau daugybę idėjų ir mokiausi kartu su savo mokiniais. Džiaugiuosi, kad galiu ne tik mokyti matematikos ir ekonomikos, bet ir ugdyti mokinių verslumą, skatinti kūrybiškumą, padėti įgyvendinti jų idėjas.

Mokytojo darbe netrūksta iššūkių, nuolatinio mokymosi ir poreikio keistis. Tačiau man niekada nebuvo akimirkos, kai rimtai pagalvočiau, jog pasirinkau ne tą profesiją. Džiaugsmą mokytojo darbe man teikia galimybė dalytis savo žiniomis, sudominti mokinius ir padėti jiems atrasti tai, kas



iš pradžių atrodo sunku ar nesuprantama. Ypač gera matyti, kaip pamažu auga jų pasitikėjimas savimi, kaip abejonės virsta ryžtu, o pastangos – sėkme. Būtent tokios akimirkos suteikia mano darbui prasmę ir kasdien primena, kodėl taip mėgstu mokyti.

Jauniems žmonėms, svarstantiems apie mokytojo profesiją, norėčiau pasakyti: nebijokite jos rinktis. Tai darbas, kuriame niekada nebūna dviejų vienodų dienų, kuriame nuolat mokaisi pats ir kuriame gali palikti pėdsaką kito žmogaus gyvenime.

Jeigu šiandien vėl reikėtų rinktis profesiją, mano pasirinkimas būtų toks pat. Rinkčiausi būti mokytoja. Nes tai ne tik mano darbas. Tai mano kelias, kuriuo niekada neabejojau.



Viktorija Tvaskūnienė

Šiaulių lopšelio-darželio „Voveraitė“ priešmokyklinio ugdymo mokytoja metodininkė, 2026 metais išrinkta Šiaulių miesto metų mokytoja.

Esu Viktorija Tvaskūnienė, Šiaulių lopšelio-darželio „Voveraitė“ priešmokyklinio ugdymo mokytoja metodininkė. Studijoms pasirinkau savo gimtąjį miestą – Šiaulius. Labai džiaugiuosi šiuo sprendimu, nes turėjau išskirtinę galimybę vienu metu įgyti dvi specialybes – ikimokyklinio ir pradinio ugdymo pedagogiką, edukologijos krypties ankstyvojo ugdymo anglų kalbos antrosios pakopos studijų programą, vaikų teisių apsaugos vadybą.

Kiekvieno žmogaus profesinis kelias prasideda nuo svajonės. Manoji iš pradžių vedė į vaikų mediciną – norėjau tapti vaikų gydytoja ir sekti savo močiutės pėdomis. Tačiau gyvenimas sudėliojo kitaip ir atvėrė man duris į profesiją, kurioje šiandien jaučiu didelę prasmę ir džiaugsmą. Mano, kaip mokytojos, profesinis pašaukimas prasidėjo nuo vaikystės prisiminimo.

Kiekvienas žmogus savo gyvenimo kelyje sutinka žmonių, kurie ilgam išlieka širdyje. Mano kelyje į mokytojo profesiją tokiu žmogumi tapo nuostabi darželio auklėtoja Džiuljeta Sidaravičienė. Jos šiluma, nuoširdumas ir meilė vaikams paliko manyje neišdildomą pėdsaką. Galbūt dar vaikystėje auklėtojos pavyzdys pasėjo mintį, kad ir aš vieną dieną norėčiau būti šalia vaikų, padėti jiems augti, pažinti pasaulį ir atrasti save.

Šiandien ypatingai prasmingai skamba poeto Justino Marcinkevičiaus žodžiai - „Koks ilgas kelias nuo „aš“ iki žmogaus...“. Juose slypi mokytojo profesijos prasmė ir misija – padėti vaikui pažinti save, atrasti savo gebėjimus, išmokti suprasti kitą ir drąsiai žengti į pasaulį. Tikiu, kad šioje kelionėje svarbu ne tik tai, ko išmokstame, bet ir tai, kokiais žmonėmis tampame.

Mano kelias į mokytojo profesiją – tai kasdienis pasirinkimas būti šalia augančio vaiko, padėti jam atrasti, pažinti ir patikėti savo jėgomis. Kiekvieną rugsėjį šią kelionę pradedu iš naujo: ieškau kelio į vaiko širdį, atveriu duris į pažinimo džiaugsmą, kartu su vaiku mokausi, kuriu ir augu. Man svarbu ne tik perduoti žinias, bet ir pastebėti kiekvieną vaiką, išgirsti jo mintis, padrąsinti, leisti klysti, bandyti dar kartą ir džiaugtis net mažiausia pergale.

Man artimi Origeno žodžiai: „Širdies akimis žiūrėk“. Tikiu, kad dirbant su vaikais tai ypač svarbu. Kartais už nedrąsaus žvilgsnio slypi didelė svajonė, už netikėto klausimo – beribis smalsumas, o už mažos nesėkmės – noras pabandyti dar kartą. Žvelgti širdies akimis man reiškia matyti daugiau, nei matai iš pirmo žvilgsnio, suprasti, padrąsinti ir tikėti vaiku net tada, kai jis pats dar abejoja savo galimybėmis.



Savo darbą įsivaizduoju kaip sodą, kuriame kiekvienas vaikas auga, savaip skleidžiasi ir sužydi. Į šį sodą kasdien atnešu žinias, patirtį, gerumą, kantrybę ir tikėjimą vaiku. Vaikams dažnai sakau: „Ką moku, ką galiu, norėčiau, kad turėtum Tu“. Tačiau šį sodą augina ir patys vaikai – jų smalsios akys, netikėti klausimai, nuoširdus juokas ir mažos pergalės pripildo šį sodą gyvybės. Gera augti su vaiku, šalia vaiko, džiaugtis jo mažomis ir didelėmis pergalėmis, matyti, kaip nedrąsus bandymas virsta pasitikėjimu, o smalsumas – noru pažinti vis daugiau. Mokydama vaikus, pati kasdien mokausi iš jų - kantrybės, kūrybiškumo ir gebėjimo džiaugtis paprastais dalykais.

Kiekviena diena su vaikais atneša naujų iššūkių, idėjų ir galimybių kurti, augti. Būtent tai skatina ieškoti, išbandyti, tobulėti ir kasdien iš naujo atrasti savo darbo prasmę. Šiame kelyje esu ne viena. Nuoširdžiai dėkoju mūsų įstaigos vadovams ir kolegoms, bendruomenei, už pasitikėjimą, palaikymą, bendrystę bei kūrybinius ieškojimus. Ačiū vaikų tėveliams už partnerystę ir bendrą tikslą – užauginti smalsius, laisvus ir laimingus vaikus. Ačiū vaikams, kurie kasdien įkvepia, moko, dovanoja nuoširdžias emocijas ir primena, kokia prasminga yra mano profesija. Nuoširdus ačiū mano šeimai už kantrybę, supratingumą, už tai, kad leidžia man svajoti, kurti ir visa širdimi mylėti savo darbą.

Būti mokytoja – tai mano pasirinkimas dalintis šviesa, gerumu – vienu padrąsinančiu žodžiu, viena prasminga patirtimi, vienu nuoširdžiu pokalbiu. Noriu padėti vaikams augti ne tik žiniomis, bet ir žmogiškumu, tikėti jų galimybėmis ir pati augti kartu su jais. Kol vaikų akyse degs smalsumas, kol jie klausinės, kurs, bandys ir atras, tol žinosiu, kad esu ten, kur ir turiu būti – šalia jų. Tas ilgas kelias nuo „aš“ iki žmogaus prasideda nuo mažų, bet labai svarbių dalykų – ištiestos rankos, išgirsto žodžio ir širdies, kuri moka matyti. Tai mano mokytojos kelias – kelias, kurį renkuosi širdimi.



Aistė Bosienė

Šiaulių Šiaulių miesto Lieporių gimnazijos vyresnioji anglų kalbos mokytoja, iniciatyvos „Švietimo negatyvas #ryškinamejuostelę“ dalyvė.

Vaikystėje svajojau tapti mokytoja. Šis noras kilo iš gilaus įsitikinimo, kad mokytojas yra ne tik žinių šaltinis, bet ir šviesos nešėjas, autoritetas, į kurį norisi lygiuotis. Tuo metu mokytoja man atrodė kaip žmogus, kuris nušviečia kelią, leidžia pamatyti pasaulį kitomis akimis, ir tai buvo labai svarbu vaikystėje. Tačiau, kaip dažnai nutinka, paauglystėje mano svajonės pasikeitė. Įsitraukusi į teisingumo paieškas, ėmiau galvoti apie karjerą teisininkės srityje.

Nors mano dėmesys pasikeitė, kažkur giliai viduje vis tiek jutau, kad turiu dovaną – gebėjimą bendrauti, išklausyti ir padėti kitiems. Baigusi 12 klasių, pasirinkau Kauno technologijos universitetą, kur studijavau vadybą ir verslo administravimą. Nors studijos buvo įdomios, mano širdis vis tiek troško daugiau – daugiau bendravimo, daugiau žmogiškųjų santykių. Dirbdama įvairiose srityse – nuo buhalterės, vėliau sekė darbas draudimo bendrovėse; dirbau draudimo brokere, administratore, vadybininke, sekretore, vienos draudimo bendrovės filialo vadove. Tačiau niekur nesijaučiau gerai, visur jutau pilnatvės trūkumą, aistros nebūvimą ir tik pareigos jausmą dirbti.

Kalbų magija

Nuo vaikystės puikiai sekasi mokytis kalbų. Mokykloje mokiausi rusų ir anglų kalbas, bet kažkur giliai viduje pajutau, kad man reikia išbandyti dar vieną – vokiečių kalbą. Pasibaigus kursams ir įgijus sertifikatą Goethe's institute, mano gyvenimas pasikeitė. Pažįstami, žinodami mano gebėjimus, paprašė pamokyti jų vaikus anglų kalbos. Tai buvo pirmas žingsnis link pedagogikos. Su kiekvienu užsiėmimu supratau, kad mano tikroji aistra – tai mokymas.

Kelias į pedagogiką

Supratusi, kad be išsilavinimo nėra gerai mokyti vaikus, įstojau į Šiaulių universitetą Anglų kalbos filologiją. Tai buvo nepaprastai sudėtingas laikotarpis, nes turėjau suderinti dvi studijas – pedagogiką ir filologiją. Nors kartais buvo sunku, sistemingai siekiau tikslo, nes supratau, kad tai mano kelias ir pašaukimas. Baigusi studijas, pradėjau dirbti darželiuose, vedžiau neformalaus užsiėmimo anglų kalbos pamokas.

Po kelerių metų, gavusi pasiūlymą dirbti privačioje mokykloje, pajutau, kad mano širdis trokšta ko nors daugiau – noriu dirbti valstybinėje mokykloje, kur galėčiau prisidėti prie platesnio jaunimo ugdymo. Baigiau magistro studijas ir įgijau edukologijos laipsnį. Šiuo metu dirbu Lieporių gimnazijoje, ir esu labai laiminga.



Mokytojo misija

Mokytojo profesija – tai ne vien darbas; tai gyvenimas, kupinas prasmės. Kasdien su didžiule meile ir atsidavimu atlieku savo pareigas, didžiuojuosi galėdama prisidėti prie jaunimo ugdymo. Nuolat mokausi, dalyvauju mediacijos programoje, domiuosi psichologija ir neuropedagogika. Esu lektorė, vedu mokymus įvairiomis temomis Lietuvos mokytojams, dalinuosi savo patirtimi ir įžvalgomis. Taip pat esu vadovėlių recenzentė ir Lietuvos švietimo inovatorė, Kauno technologijos universiteto studentų karjeros mentorė, aš įkvepiu ir padedu jauniems žmonėms tapti pedagogais.

Mano kelias link pedagogikos nebuvo lengvas, tačiau jis buvo tikrai vertas. Man svarbu, kad jaunimas pajustų, jog mokytojo profesija – tai ne tik darbas, bet ir galimybė palikti pėdsaką ateities kartoms.

Kiekviena diena, kai stengiuosi suteikti žinių, įkvėpti ir padėti, yra nepaprasta. Manau, kad būdama mokytoja, aš ne tik mokau, bet ir pati nuolat mokausi. Mokytojo kelias yra nuolatinis augimas, ir aš džiaugiuosi galėdama dalintis šiuo nuotykiu su kiekvienu savo mokiniu.



Kamilė Ščerbaitė

Šiaulių „Rasos“ progimnazijos pradinio ugdymo mokytoja, iniciatyvos „Švietimo negatyvas #ryškinamejuostelę“ dalyvė.

Esu Kamilė Ščerbaitė, Šiaulių „Rasos“ progimnazijos pradinio ugdymo mokytoja. Tai, kad noriu pasirinkti pedagogės kelią, supratau būdama vienuoliktoje klasėje. Nors ir iki tol mielai padėdavau draugams paaiškinti užduotis, galutinis sprendimas subrendo būtent mokyklos suole. Galbūt meilė šiai profesijai yra mano genuose. Mano močiutė taip pat buvo mokytoja. Visada mėgdavau klausytis jos pasakojimų apie mokyklą ir mokytojos darbą.

Studijoms pasirinkau savo gimtąjį miestą - Šiaulius. Labai džiaugiausi šiuo sprendimu, nes turėjau išskirtinę galimybę vienu metu įgyti dvi specialybes: ikimokyklinio ugdymo pedagogiką ir pradinį ugdymą. Studijų pradžioje dar dvejojau, kuri sritis man artimesnė, todėl atlikdama praktikas stengiausi vienodai dėmėtis tiek darželiu, tiek mokykla. Nors darbas darželyje su trimis skirtingo amžiaus grupėmis man patiko, atlikdama praktikas mokykloje pajutau, kad būtent čia mano vieta.

Įdomu tai, kad visas pradinio ugdymo praktikas atlikau Šiaulių „Rasos“ progimnazijoje - mokykloje, kurią pati baigiau. Trečio kurso pabaigoje galutinai supratau, kad mano vieta yra čia, o kadangi mokykla kaip tik ieškojo naujų komandos narių, išsiunčiau savo gyvenimo aprašymą. Taip jau ketvirtame kurse tapau pirmokų mokytoja.

Šiandien be galo džiaugiuosi šiuo pasirinkimu, nes mūsų mokykloje stiprinamas kolektyvo ryšys. Čia organizuojamos bendros išvykos, neformalūs susitikimai ir veikia „pozityvus pedagogų klubas“. Juose galime kūrybiškai spręsti kylančias problemas ir geriau pažinti vieni kitus. Man, kaip jaunai pedagogei, tai be galo svarbu. Bendros veiklos padeda greičiau įsitraukti į kolektyvą, saugiai pasidalinti sunkumais ir išklausyti patyrusių kolegių patarimų.

Pradžioje buvo keista sėdėti mokytojų kambaryje ir kalbėtis su savo buvusiomis mokytojomis apie darbą bei gyvenimą. Tačiau man patiko tai, kad kolektyve į mane iškart pradėjo žiūrėti kaip į sau lygią. Nesijaučiu nei mokine, nei studente, bet jaučiausi tikra mokytoja, kurios nuomonę susirinkimuose išklauso ir vertina, o kolegos kviečia kartu dalyvauti bendruose projektuose.

Žinoma, pirmieji metai kėlė ir baimių. Buvo nedrąsu stovėti prieš klasę žinant, kad šalia nebėra mentoriaus ir klasėje esu pati viena. Nerimavau, ar tėvai į mane, jauną ir dar nepatyrusią mokytoją, žiūrės rimtai, baiminausi tėvų susirinkimų. Tačiau visos baimės išsisklaidė, tėvai mane priėmė labai draugiškai ir pagarbiai.



Galiausiai supratau, kad jaunystė yra mano pranašumas. Su vaikais labai greitai sukūriau artimą ryšį, nes puikiai suprantu jų temas, žaidimus bei ryšį su technologijomis. Jų mėgstamus interneto personažus ir pomėgius drąsiai perkeliu į pamokas, o tai mokymąsi daro tik dar įdomesnį.

Pradėjusi dirbti greitai pamačiau, kad realus darbas klasėje skiriasi nuo universitetinės teorijos, nes mokykla reikalauja nuolatinio lankstumo. Todėl būsimam jaunam mokytojui palinkėčiau nebijoti klausti, drąsiai kreiptis pagalbos ir nuolat domėtis temomis, kuriose patiria sunkumus. Mokykloje niekas nesitiki, kad viską mokėsite nuo pirmos dienos, o drąsa klausti yra greičiausias kelias tapti puikiu mokytoju!